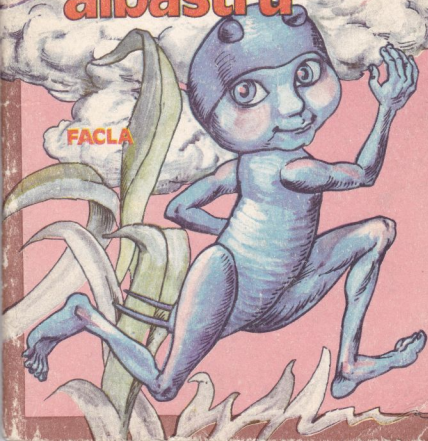

Sabin Opreanu

**poznase
întimplări
cu un greieras
albastru**

FACLA

SABIN OPREANU

DOZNASE ÎNTÎMPI ĂRI

EDITURA FACLA
Timisoara, 1988

EDITURA FACLA
Timisoara, 1988

DESPRE O PRIMĂVARĂ NEMAIPOMENITĂ. DESPRE AȘTEPTARE, LA MARGINEA SATULUI DE MUNTE. CUM PICĂTURA DE PLOAIE FACE SĂ VIBREZE FIRUL DE IARBĂ

La marginea unui sat de munte, falnic ca un vultur în zbor, pădurea este o poveste neasemuit de frumoasă, ascultată pe nerăsuflăte. Pretutindeni, vînzoleală nemaipomenită, fuioare de ceață lăptoasă ce se strecoară vitejește printre trupurile vînjoase ale feluriților copaci.

Zvon de apă limpede, trîl de pasăre cîntătoare, foșnet de frunză crudă, lumină strecurată ca untdelemnul, ramuri uscate pocnind sub tălpi nevăzute, șoapte neînțelese, tropăituri de copite, frăgezimi de respirație, vedenii, ierbosul pămînt care te îmbie mereu la un popas.

Reveria a coborît peste toate. Ea e stăpîna ținutului. Mierea ei acoperă meleaguri înrouate de ceară, caleidoscopul copilăriei te îndeamnă să-l pui iarăși la ochi. Dincolo de el se petrec întîmplările nemaivăzute și nemaipomenite, jocul colorat al cioburilor de sticlă reflectă o realitate care te îndeamnă mereu spre visare. Frumusețea se așterne ca un covor fermecat, căruia nici o opreliște nu i se mai poate pune în cale.

Covorul de frunze e o harpă care te îmbie la dulci amintiri, un așternut de argint vînturînd pînă departe. Altădată era verde, și glăsuia candid de pe ramurile falnicilor arbori.

Natura e un vis care nu se termină niciodată. Se apleacă generoasă spre tine și cu răsufllarea îți acoperă privirea cu un giulgiu

de nori colorați. Te îmbrățișează ca un riu de munte și te poartă din creastă de val în creastă de val, ca pe un fulg de pădăie. Te așterni la drum și nu te mai oprești, fără popas și nu ostenești să admiri minunățiile din cale, care mai de care mai năstrușnice și mai năzdrăvane. Căci natura e o poveste fără de început și fără de sfârșit. O dată ce ai încălecat pe șaua ei vrăjită, nu te mai poți dezlipi de-acolo! Dar să începem povestea!

Dragii mei, era un început de primăvară năbădăios, cu luna martie orbecăind încă peste coclauri cuprinse de îngheț. Ianuarie și februarie se duseseră de mult pe apa simbeteli, cine știe pe unde își înecau amarul. A treia lună începuse să vestească o pălălaie de vinticol cald și înmiresmat ca o respirație de berbecuț. Pe la mijloc însă, deodată, se împăroșase zgribulită și dirdiia din toate încheieturile, de te-apuca mila privind-o atât de neajutorată. Oricum, se apropia echinocșiul de primăvară și puterile iernii — atâtea cite fi mai rămăseseră — slăbeau pe zi ce trece. Nici o pavarăză nu-i mai putea obloji încrîncenarea de-a vui peste cîmpuri cu buzele ei ca doi turturi de gheață.

Nu era timpul seminței incolțite care stătea frumos și cuminte în pământul ca o îmbrățișare de mamă. Se grăbea să vină vremea bobocilor de floare împurpurați ca un obraz de fetiță. Rîndunici și alte popoare de păsări băteau parcă mai aprig din aripi, neostinind să înfrunte vînturile cele mari, să sosească nevătămate și pe meleagurile noastre. Doar le așteptau cuiburile construite cu migală în anii trecuți.

Curînd vor înflori liliacul și toți pomii fructiferi.

Decamdată, melancolia plutea pretutindeni ca un abur.

Așa trebuie să vă fi simțit și voi, dragii mei, cînd ați așteptat să se întîmple ceva, să se împlinească o dorință de mult năzuită.

Era o așteptare încrîncenată prevestind un început de lume nouă.

Împreună cu voi aștept să se întîmple ceva. Presimt că tot ce va urma nu s-a mai întîmplat niciodată și nici nu se va mai întîmpla. De ce?

Povestea aceasta nu e ca oricare alta. Nici nu trebuie să fie! Ce rost ar mai avea să fie scrisă și, mai ales, să fie tipărită ca s-o citiți voi la ceas de seară?!... O poveste trebuie să te fărmece de la bun început, să te înconjoare cu aura-i misterioară, iar noutatea ei să te bucure și să te fericească.

La marginea satului nostru de munte, cine știe cum, un firicel de iarbă se înălțase de un cot și tremura neajutorat în bătaia vântului. Deodată, se iscă o răpăială de ploaie primăvărată. O picătură căzu grăbită pe virful firului de iarbă și acesta începu să vibreze ca o coardă de vioară. Ce-o fi, oare? O picătură fermecată?

UNDE AFLĂM DESTUL DE MULTE DESPRE IVIREA PE LUME A UNUI GREIERAȘ ALBASTRU ȘI CĂ ÎNȚIMPLAREA ACEASTA NU ESTE CEL MAI MARE POCINOG ADUS NATURII

Martie plutea ca o rochie de mireasă. Voalul ei învăluia pur și mîngios meleagurile din împrejurimile satului de munte, sat de oameni harnici, a căror vrednicie era cunoscută pînă-n depărtări. Firul nostru de iarbă se-aplecă ușor sub greutatea cerească a picăturii de ploaie. Ca o palmă părintească îl ocroti și-l ascunse în căușul ei primitor. Dar, pesemne, minunea căzută din nori nu era o picătură de ploaie obișnuită. Nici pomeneală! Ar fi trebuit să se simtă bine — nu? — în dulcea îmbrățișare vegetală, sub aripa asta de dor nemărginit.

— Hei!!! Mai stai locului, că mă gîdili!, foșni în bătaia vîntului firul de iarbă.

Picătura de ploaie nu aude și nu vede... Sau ceea ce face e numai pe înțelesul ei împărătesc. Doar a căzut din imperiul nemărginit al bolții cerești și n-o să țină seama tocmai de chițăitul bietului fir de iarbă! Foindu-se nervoasă între pereții cazematei (așa i se părea a fi căldura firului de iarbă) se strecură ca o nevăstuică și ajunse pe lutul umed de lîngă tulpina firîșorului de iarbă.

— Cri, cri, cri!!!! țîșni, deodată, în aerul tare al pădurii de la marginea satului nostru de munte.

Firul de iarbă se făcu stână de piatră din pricina friei! Falnicii arbori clipiră cu ramuri dezgolite și priviră nedumeriți în toate părțile. Păsările statornice încetară brusc să mai bată din

aripi și coborîră pe aeroporturile accidentate din sihla întune-
coasă.

Firul de iarbă abia mai respira. Rădăcinile arborilor se cutre-
mura. Tot păsărețul era cuibărit în stratul de frunze vechi.

— Cri, cri, cri!!! se auzi, iarăși în văzduhul vibrind ca o lamă
de oțel.

— Ce-o fi?, se întrebau cu
toatele și cu toții. Strigătul ăsta
cumplit ne-a scos din țîtîni!!! O
frică fără cuvinte ne-a intrat în
oase ca un strat de gheață și abia
mai respirăm.

— Cri, cri, cri!!!, fulgeră încă
o dată.

— Dragele mele, dragii mei, așa ceva nu s-a mai pomenit de când ne știm!!! Din teama pe care am simțit-o adineauri poate să ni se întâmple niște bazaconii nemaipomenite... Așa ceva nu poate fi cu puțință! Cine o fi monstrul care se apucă să urle cri-cri în plină iarnă?!... Ne-a băgat pe toți în sperieți de nu ne revenim până la toamnă!... Și avem de lucru, nu glumă, dragi copii! Trebuie să îmbobocim, să înverzim, să scoatem petale mătăsoase, să ciripim peste dealuri și cimpii! Of, atâtea avem de făcut, dar, cu emoția de-acum, nu știm pe unde o să mai scoatem cămașa!!!...

— Cri, cri, cri!!! Înpăimintă necunoscutul timpanele naturii. Iubiți copii, trebuie să intru și eu în poveste, dacă-mi îngăduiți... Ca autor al acestor rinduri, sper să-mi oferiți favoarea... Nu e nici o primejdie în tot ce s-a petrecut până acum. Nu vă speriați, dragii mei! S-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple, deși nu era prevăzut în calendarul naturii. Ei, se mai înșală și ea, săraca, uneori... S-o înțelegem, doar e prietena noastră cea mai bună!

Cum vă spuneam, nu e prilej de întristare, ci de mare bucurie. Pe acest meleag ales de la marginea satului de munte, cu oameni buni și harnici, s-a ivit pe lume un greieraș albastru. Da, albastru, asemenea cerului senin de vară și nu urît și negru ca o boabă de cafea prăjită! Ptui, dar ce îndrug eu aici?! Doar pricepeți foarte bine ce înseamnă un greieraș albastru.

UNDE SE CONTINUĂ SERIA NĂZBÎTIILOR DE TOT FELUL ALE GREIERAȘULUI ALBASTRU

Dacă vă spun că în situația creată mai înainte a trebuit să intervin eu și să pun lucrurile la punct, n-o să mă credeți! Cine a mai pomenit să-ți muștruluiești eroul zămislișilor tale de toate zilele și să-l pui la colț?!... Stai acolo, aiuritul, și nu mai pune atîta lume pe gînduri!

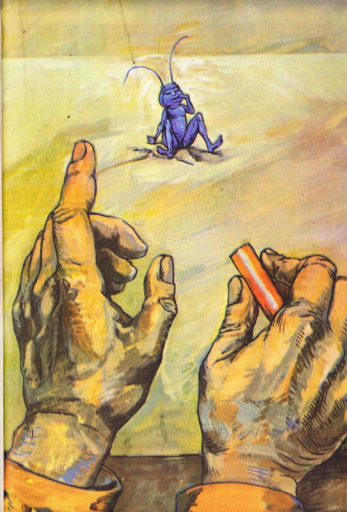
N-o să vă vină să credeți, dar așa i-am spus-o, pe șleau! Nu mai încapă nici o înțelegere între noi, stai locului sau te șterg de pe hîrtie! Așa ceva e de pomina lumii... Adicătelea, să-mi dai cu tifla, să rîzi de mine ca un năzdrăvan și, mai apoi, să ai pretenția să fii erou de povestire!?... Nuuu, așa ceva nici în poveștile cu Scufița Roșie și Lupul cel Rău nu s-a mai pomenit...

— Așadar, dragul meu, dacă vrei să continuăm aventurile acestea abia începute, încearcă și pune-te în locul meu ca să vezi ce daraveră poate ieși!... Aha, taci mîlc ca un pește leneș din lacul de la poalele muntelui albastru. Drăgălașii mei copii, nu e ușor să te iei la trîntă cu cel mai tare greiere din luncă!!!... Cîte pocinoage poate să nascocescă, o grămadă de năzbîtii de tot felul... Una mai lată decît cealaltă!!!

— Atenție, greierașule, dacă nu știi ce-i aia glumă, pot să apelez la gună. Dispari imediat din pagina mea!

— Ha, ha, na!, și cine-ți mai umple povestea asta pe care o așteaptă copiii?

— Ei, poftim!

NICI O POVESTE NU SEAMĂNĂ UNA CU ALTA. CA SĂ TE FARMECE, CREDE CU PUTERE ÎN CEA PE CARE N-AI CITIT-O!

Satul nostru de munte trebăluia cuminte, cum cer obiceiurile lunii martie. Chiar dacă era mai năbădăioasă ca ursul cel furios ieșit din birlog, oamenii locului își vedeau de indeletnicirile lor străbune.

L-am luat binișor pe greieraș în căușul palmelor. N-am simțit nici o împotrivire. M-asculta ca la învățarea literelor și cred că alt dascăl mai bun nici n-a mai avut.

Prin zăpada încă moale de pe creasta muntelui pășeam cu greu înspre blinda lumină ce se ivera în depărtare. Se făcuse de amurg și umbrele brazilor, întunecau toată poiana. L-am strîns parcă mai tare între degete și scîncetul lui nevinovat mi-a pătruns pînă în măduva oaselor. Am simțit atunci toată natura din preajmă cum se aduna în cele mai limpezi simțăminte ale mele și l-am ținut mai prietenos în căușul palmei.

Aflindu-se sub protecția mea, nici ditamai balaurul cu șapte capete din poveștile cunoscute de către voi, chiar dacă și-ar mai fi adăugat încă tot atîtea capete pe deasupra, n-ar fi reușit să ne pună pe fugă. Într-un moment, pe cînd abia reușisem să-mi scot piciorul drept din omătul adînc, i-am și simțit fioroasa răsuflare șuierîndu-mi la ureche. Scotea pălălăi înecăcioase din toate cele patru sprezece capete deodată, încît abia mai respiram. Atunci, mi-am scos de la șoldul stîng spada mea de argint, primită cu mulți ani în urmă drept dar de la calul năzdrăvan al bunicului. Ehe... ce comoară de căluț fermecat mai fusese bidivul acela... Minca jăratîc cum ronțăiți voi, copii, acum biscuiți!

Nu mai ce-am rotit-o o dată prin aer, că i-am și retezat cele patru prezece capete înspăimântătoare. De îndată ce au căzut la pământ, în zăpada sfîrîind de căldura infernală din ele s-a ridicat un munte uriaș de piatră oprindu-ne înaintarea.

Atențiune!, mi-am șoptit în barbă, cred că acum am încurcat-o foarte serios. Cum să escaladez peretele acesta vertical și încă pe o asemenea vreme potrivnică?... Dragii mei, închipuiți-vă: n-aveam echipamentul necesar, ba chiar un alpinist amator era mai dotat decît mine, nici pomeneală de frînghii, ce să mai zic de pioleți și alte ustensile specifice unui urcuș amețitor!...

Ce să mai spun? Situația creată devenise extrem de complicată și nu vedeam cum să-i dau de capăt.

Primeam întristat înspre muntele din fața mea. Începuse să fulguie ușor și un vînticel iute și aspru ca o limbă de piscică îmi sfîchîia fața.

Ce să vă mai zic, dragi copii, eram atît de necăjit și supărat încît uitasem și de prichindelul ținut în căușul palmei.

— Hei, ce mai faci, greierașule?... Cum o mai duci?

— Nene, nu mă mai strînge, că mă sufoci! Și nu te mai văicări ca un fecioraș, zise el cînd își mai recăpătă din puteri.

— Măi, picuile, nu te mai întrece la glume cu mine că imediat te las aici, în frigul ăsta.

— Nu ești dumneata omul acela să mă lași de izbeliște taman pe vremea asta afurisită.

— Îți mai arde de șotii, mormolocule! Uită-te și tu, năpîrstocule, în ce daravă înspăimîntătoare am intrat amîndoi!

— Ia nu te mai plînge ca Baba-Cloanța cotoroața și ca alde Setilă și Flămînzilă din poveștile vechi pe care le știu pînă și pruncii ce clădesc castele din nisipul auriu al Mării Negre! Problema se pune în felul următor: cum scăpăm de capcana pe care ne-a pus-o în cale Balaurul cu patru prezece capete?

— Licuriciule, pricoliciule sau ce vietate ai fi, pentru mine lucrurile sunt foarte simple. Uite, îmi scot guma din jiletcă și frumușel șterg absolut tot ce-am scris pînă aici. Povestea abia începută se termină pe nepusă masă iar eu mă întorc la căsuța mea unde mă așteaptă băbuța și motanul meu fermecat. Mă tolănesc la gura sobei, mai arunc cite un vreas peste focul potolîi și la urmă îmi coc cartofi în spuza de argint. Na!

— Acum e prea tirziu! Ne știe deja toată lumea, povestea noastră a început să facă înconjurul pămîntului și chiar cel mai naiv detectiv de pe planeta aceasta poate într-o clipită să te găsească și să te oblige să o continui, pentru că nu e frumos să-i faci pe copii curioși fără să le povestești pînă la sfîrșit.

— Hoo, moară stricăță, mai tacă-ți gurița sau ce vei fi avînd tu! Nu mă învăța pe mine cum să-mi conduc povestea pînă la capăt! Ce, oul a făcut găina sau găina pe ou?!

Din podul palmei, privește înspre mine albastreala aceea fără cuvinte. Da, este un greieraș albastru care mă privește cu niște ochi și mai albaștri!

— Cri, cri, cri! țișni în aerul tare al muntelui și, deodată, peretele de piatră dispăru fără urme. Mă uitam nelămurit în jurul meu, fără să mai pricep ceva.

— Hai, nene, o dată și nu te mai uita așa la mine! Povestea continuă...

PRIMĂVARA SOSEȘTE ȘI PE COCLAURILE CELE MAI ÎNDEPĂRTATE. UNDE SE VEDE CUM GREIERAȘUL INTRĂ ÎN VIAȚĂ CA UN NOU-NĂSCUT, PRECUM ȘI ALTE MINUNATE ÎNTÎMPLĂRI CU FELURITE ANIMALE

Dacă vă amintiți, la începutul povestioarei pomeneam de o blîndă lumină spre care mă îndreptam împreună cu bunul meu amic, greierașul cel albastru.

Da, ea se ivise din nou și strălucea mai prietenoasă în depărtare. Pierise, așadar, din cale muntele rău de piatră izvodit de cele patrusprezece capete tăiate ale Balaaurului.

Prietenul meu nu scotea o vorbuliță. Se cuibărise ca un motănel cuminte și silitor care ia numai note de zece la toate materiile. Mă rog, la purtare încă nu mă pot pronunța, poate mă ajutați voi cînd se termină cartea.

Pășeam prin omătul moale ca o iarbă proaspătă și învăluitoare. Steluțe fermecate clipeau pe cerul adînc, ba cîte una mai jucăușă își încorda motorășul de fluturi pe deasupra creștetului meu. Iar dacă mă uitam mai cu atenție la tabloul de comandă al steluței, puteam observa gize și flori, pitici cit o gămălie de ac, albine fognînd din aripile lor mătăsoase.

O liniște cuprinzătoare stăpînea întreg ținutul. Dragi copii, nu se auzea nici țițtarul bîziiînd, iar o muscă sîciitoare nu și-ar fi găsit niciodată locul pe-acolo.

Deslușeam din ce în ce mai bine petecul de lumină, care pe măsură ce mă apropiam devenea mai limpede și prindea contur.

Deodată, se porni o larmă de hămăituri înfricoșătoare. Șira spinării îmi deveni un baston de gheață iar plămîinii refuzară să mai dea aerul afară.

Hărmălaia se apropia înfricoșătoare. Ca un val uriaș de care nu te poți feri și care te cuprinde în brațele sale enorme, trei dihânii se decupară din întuneric. Trei monștrii mai dihai decît Zmeul cel Rău din poveștile citite vouă de bunicuța. Dar ceea ce se profila în fața mea, numai prieten nu se mai putea numi!!!

Oricum, mi-am șoptit atunci în barbă, povestea de față trebuie să continue! Sub orice împrejurări! Oricît de vitrege ar fi ele! Uite-voi, dragi copii, ascultați cu urechile ciulite tot ce vă citește tăticul sau mămica, iar eu nu-mi permit să-i pun în încercătură. Cum să se sfîrșească povestea taman aici, îi veți întreba voi pe părinți. Iar ei vor ridica neputincioși din umeri și nu vor putea da nici un răspuns. Așa ceva sună a păcăleală, nu, dragii mei?

— Atențiune! Mai sunt și eu pe-aici, răsună în liniștea cu un balot de vată care voia să cuprindă totul pînă la ultimul ecou. Dar cine poate fi, mă întreb și vă întreb și pe voi, drăgălașii mei?!

Atențiune! veți răspunde voi cu maximă atenție, trebuie să fie greierașul cel viteaz!

Ooo, da, bineînțeles, domnia-sa trebuie să fie, fără puțință de tăgadă, cum de-am uitat tocmai eu ceea ce era limpede ca lumina zilei! Greierașul albastru ca un petec de cer. El este, evident!

Oricum, trebuie să vă comunic cu maximă prudență că monștrii întreiți de care vă pomeneam mai înainte, n-au dispărut încă din poveste. Ei se apropie vertiginos, calcă totul în picioare, hămăie îngrozitor și vor să ne bage pe toți în sperietii!!!

— Hai, nene, lasă poveștile astea de adormit copiii, cei răi și murdari care nu se spală dimineața și seara pe dinți și nu-i ascultă pe părinți! Cei care aud sau deslușesc ei înșiși povestea noastră sunt fetițe și băieți foarte cumsecade, se spală în fiecare dimineață cu săpun pe față și, da, sigur că da, își ascultă bunicii și nu trag pisica de coadă!

Ei, cine putea să mă săpunească cu atita nonșalantă? Greierașul de faianță! El, poznașul, drăgălașul care bîntuie imasul!

Voi, dragi copii, ascultați în continuare cu atenție. Nu vă speriați, nu se întîmplă nimic rău, poveștile sunt povești ca oricare altele, ele rămîn acolo în lumea lor de basm, iar cei buni totdeauna îi vor învinge pe cei răi! Nici o poveste nu se termină ca Lupul cel Rău să iasă învingător, iar cum știți și voi în final el

își primește binemeritarea pedeapsă! Așa că, fără probleme puneți ușor căpsorul pe pernă, ei da, și minile frumos sub el, ca să putem desluși ce s-a mai întâmplat.

Trebuie să recunosc că m-am speriat degeaba. Hămăitul îngrozitor care venea dimpreună cu cele trei matahale din față se opri pe neașteptate, precum și începuse. Bițind din cozi și scuturându-și alene capetele, trei dulăi mițoși și albi ca spuma laptelui mă miroseau îndelung!

— Om bun, rostiră toți într-un glas, poți să găsești la noi loc de popas!

Ei, așa mai zic și eu! Dintr-o dată era să las povestea neterminată! Bată-vă norocul să vă bată!

— Dar ce-i cu dumneata pe meleagurile noastre? Că n-am mai văzut față omenească încît am și uitat cum mai arată, glăsuî unul cu stea albastră pe frunte.

— Mintosul trebuie să te cheme pe tine, nu?, se bătoși din palma mea greierele fără frică.

— Da, așa mă strigă stăpînii, da' de unde-mi cunoști numele?...

— Eu sunt un greieraș albastru năzdrăvan, deci nu te mira degeaba! Iar Voinicul și Ursanul să nu mai caște ochii la mine! Că și vouă vă știu numele, neînficaților!

Cei trei își pleoștiră urechile și se priviră neajutorați. Măi să fie, așa ceva nu s-a mai pomenit!

— Bunilor, dar ce păziți voi aici, pe coclaurile astea?...

— Ne păzim stăpînii și gospodăria lor, cum alta nu s-a mai întîmplat vreodată pe aceste meleaguri!, răspunse mîndru Voinicul.

— Dar cine sînt stăpînii voștri, că nu văd pe nimeni prin preajmă?!

— Haideți cu noi și o să vă lămurim pe dată!, mormăi Ursanul.

Pășeam prin poiana scăldată de lumina lunii rotundă ca o pîine rumenă abia scoasă din cuptor. Deslușeam din ce în ce mai bine lucirea aceea prietenoasă, care pe măsură ce ne apropiam se decupa mai limpede și mai vie.

Ciinii păseau în fața mea ca niște vrednice călăuze, iar eu nu aveam altceva de făcut decît să-l ocrotesc mai strașnic pe bunul meu amic, greierașul cel viteaz.

Ne apropiam alene de o căsuță ca în povești, acoperită de omăt și scoțind fuioare de fum din singurul coș de pe acoperiș. O porțiță de lemn pe care abia o împinsei, reveni cu aceeași liniște la loc și pornirăm cu toții pe alea curățată de zăpadă înspre oaza de lumină.

Ursanul lătră scurt de trei ori la rind și, după un timp, în pragul căsuței își făcu apariția un moșneag bine făcut la trup. Își pusese mina streășină la ochi privindu-ne cu mare luare-aminte.

— Om bun! Bună seara, taică moșule! încercai eu să mă fac auzit.

— Altfel nici nu ajungeai aici întreg, fii binevenit, că suntem totdeauna bucuroși de oaspeți!

Îmi lăsă loc să intru în casă unde am simțit imediat un miros minunat de busuioac și mere coapte. De pe o laviță din apropierea cuptorului se ridică o băbuță senină la față.

— Fii binevenit în casa noastră și așază-te la masă că imediat ți-o pune ceva de mâncare!

De-atita bunătate în vorbe aproape că mă podidiră lacrimile.

— Da' vii de departe, călătorule? se interesă moșneagul.

— De peste munte, dar mi se mai puse altul în cale și abia reușii să-l răzbesc pe acela!

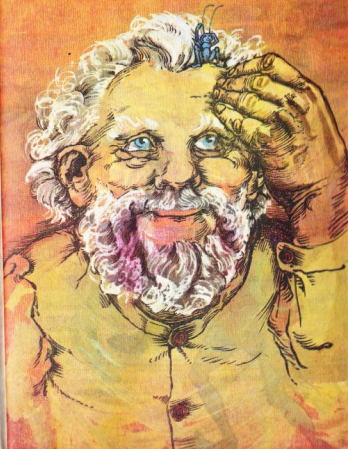
— Ehe, asemenea lucruri se petrec numai în povești, dar de bună seamă că și meleagurile noastre sunt pline de întâmplări nemaipomenite care sunt trecute cu bine numai de oamenii buni.

— Cri, cri, cri! se anunță și greierașul în tăcerea căzută pe neașteptate.

Din cotlonul unde-și făcuse cuib deasupra cuptorului își o piscică târcată care se opoși sub laviță. De undeva se auzi o cloșcă cotcodăcind speriată. Un miel alb răsări pe neașteptate în mijlocul casei și ciuli nedumerit din urechi. Un șoricel trecu în mare viteză și se opri, zgribulit, sub blana pisicii. Un miros reavân de pământ abia răscolit izbucni în încăpere și prin crăpătura dintre două scinduri își iți corolele albe o mindrețe de ghiocel!

— Ehe, așa primăvară timpurie pe meleagurile noastre n-am mai văzut demult! exclamă moșneagul zimbînd minunii răsărite din podea.

Dintr-un salt greierașul sări în creștetul moșneagului și se puse să bată conștiincios din lăbuțe.

**PRIMĂVARA IEȘE VICTORIOASĂ ȘI CUCEREȘTE
ÎNTREG ȚINUTUL. GREIERAȘUL SE INSTALEAZĂ
ÎN CĂSUȚA BĂTRINILOR ȘI SE SOCOTEȘTE FIUL LOR
DE DREPT. UNDE ALTE PERIPEȚII SE AUD**

Putem socoti dimpreună, dragi copii, că povestea merge strună! Cu peripeții de tot felul, al căror erou este, bineînțeles, greierașul cel viteaz, cu întâmplări mai mult sau mai puțin năstrușnice, cu poticneli și căzături, cu omăt moale ca iarba cea verde de acasă! Așadar, cu tot dichisul! Punînd la socoteală și steluțele pilotate de fluturi și albine, aproape că am depășit obişnuitul. Dacă mai avem în vedere Balaurul cel Rău cu patrusprezece capete, Baba-Cloanța Cotoroașă și alte dihănii întâlnite în cale, cred că avem deja o povestire deosebită.

— Scumpii mei, dragii mei, drăgălași ca pui de lei! Tot ce-am spus mai dinainte să vă fie-nvățătură! O poveste e ca oricare alta: cine e bun învinge pînă la urmă, trecînd printr-o mulțime de întîmplări, una mai poznașă ca alta!!! Iar dacă i se mai pun și piedici în cale, o să le învingă el pînă la urmă, nu vă fie teamă! Dacă vedeți chiar acum lingă pătuțul vostru din dormitor o cămilă cu două cocoșe, ce-i veți spune?

— Ce să-i spunem, nene dragă? Vino coala, în ogradă, să gusti cum e o fragă!!! Să nu-ți fie de șagă și de deochi! Pupa-te-aș pe ochi!!!

— Vedeți, nu s-a întîmplat nimic! Cămila e la degetul meu mic!!!

Cine putea să zică o asemenea trăznaie? Degetul sus! Numai poznașul de greieraș care zburdă pe imaș! Numai el este în stare să treacă prin strecurătoare!!!

— Care va să zică, nu-i este nimănui frică! Bineee... Ia să mai vedem cum o mai duce Balaurul cel Rău cu patrusprezece capete?...

— Oho, nene, ai și uitat că l-ai tăiat și din capetele lui înfri-coșătoare s-a lîvit un munte mare?!!!!...

— Aoleu, și cum l-ai trecut eu?!

— Ei, nene, așa de speriat ești încît nu-ți amintești nici de povești?... Dacă nu era greierașul cel viteaz să strige o dată „cri“, de mult erai mîncat de Lupul cel Rău! Noroc că s-a scurs muntele de piatră ca un fir de nisip trecînd prin clepsidră! Altfel erai lipsă!!!

— Cum, dragii mei, cine vă mai punea în cale potăile cit trei ocale și mai tari ca șapte zmei?... Ia să-mi ziceți pîn' la trei! Sau la doctor, treizeci și trei!!!

— Oooo, noi de mult nu ne mai speriem de injecții! Știm povestea pînă la urmă, chiar dacă nu mai vrei s-o spui.

Greierașul coborî tacticos de pe creștelul moșneagului unde rămăsese încă din capitolul trecut. Se protăpi în pragul ușii și cu glas mare de se lipiră între ei șoarecele și pisica, o deschise brusc de năvăli în casă un vînticel de primăvară nebulat ce ne băgă pe toți în speriet! Căci pe valul lui purta — credeți? — stoluri de păsări călătoare, ierburi, gize cîntătoare și alte neamuri foșnitoare. Cit e lumea de mare!!!

POVESTEA CONTINUĂ ÎN RITMUL DE PÎNĂ ACUM. SE MAI PETREC ȘI ALTE NĂZBÎII. SE VESTESC SEMNELE UNUI NOU ANOTIMP

— **Cri, cri, cri!!!** Atențiune! Semnalul de alarmă care pune în mișcare toate mașinăriile naturii! Rog: Să se trezească la viață toate plantele și toate gizele zburătoare sau nezburătoare! Rîndunicile și alte păsări călătoare să bată mai repede din aripi și să se grăbească spre cuiburile lor de aici! Teii precum și toți pomii fructiferi să dea muguri degrabă, fiindcă e multă treabă! Ghiocelii să cucerească în cea mai mare viteză ținutul! Să se instaureze primăvara!!! Cri, cri, cri!

— Știm prea bine cu toții că un asemenea ordin trebuie executat fără nici o crîcnire! De la primul, pînă la ultimul cuvînt! Sub cuvînt de legămînt!

— Dragii copii, sper că pînă aici m-ați urmărit cu cea mai mare atenție! Așadar, și-n continuare să dați dovadă de cea mai bună purtare! Doar ne-am înțeles: toți cei care citesc sau ascultă povestea aceasta sînt copii cuminți care ascultă de părinți.

— Atențiune, scumpii mei! Era să uit lucrul cel mai important! Cine este eroul povestirilor noastre? Greierașul, nu?! Greierașul cel viteaz care strigă asemenea unui cocoșel, care se umflă în pene: cri, cri cri!!! Ce voiam să zic? Aaa... Dacă se supără cumva, adio cri, cri!, și pleacă de pe meleagurile noastre, lăsîndu-ne singuri-singurei? Ce-o să ne facem atunci? Ei? Spuneți repede!

— Nu, nene! Nu te speria! Greierașul din poveste este un greieraș năzdrăvan, ba chiar matala din negru l-ai făcut albastru!!! Niciodată n-o să dispară! El a venit în povestea noastră

și trebuie să se descurce pe mai departe. Doar e prietenul nostru acum!

— Ei, da! V-am înțeles foarte bine. Vreți să mă liniștiți... Vă mulțumesc foarte frumos! Sunteți niște copii tare de treabă! Bineee... Să analizăm cumpănit întâmplările viitoare...

Dacă n-am uitat, în capitolul trecut ne-am despărțit de greierașul albastru care rămăsese pe post de ușier.

Și cum vă spuneam, numai ce deschide greierașul ușa că ne pomenim cu primăvara peste noi!... Așadar, să ne întorcem de unde rămăsesem. Așaaa...

Moșneagul privea înmărmurit înspre minunea aceea albastră care fugea de colo-colo, făcînd o mie și una de năzbîtii, una mai caraghioasă ca alta. Băbuța, la fel, uitase de fusul din mînă și se minuna de șotiile greierașului.

Pisica și șoricelul încă nu se hotărîseră să iasă de sub laviță. Mielului cel alb i se zburli blănița de emoție. Cloșca își ținea sub aripi cele zece ghemotoace de aur care piuiau nevoie-mare. Mîntosul, Voinicul și Ursanul continuau să se uite nedumeriți unul la altul.

— Cri, cri, cri!!!, vui întreg tinutul de strigătul de luptă al greierașului. Și conform ordinului său, primăvara fu instalată drept regină a tuturor meleagurilor înconjurătoare!

— Feciorul meu, glăsui moșneagul, să nu te îmbolnăvești cumva de atita alergătură. Fii atent!

Cei doi erau grijulii nevoie mare pentru că, am uitat să vă spun, de cum a pătruns în căsuța bătrînilor, greierașul a declarat că se socotește fiul lor. Ei au primit cu mare bucurie vestea aceasta, întrucît erau singuri pe lume și nu aveau nici un fel de rude.

— Mamă și tată, nu vă îngrijorați de soarta mea! Eu sunt călit în cele mai grele lupte, iar cu cîntecul meu pot să înving pe cel mai îngrozitor para-zmeu din lume precum și de pe alte me-

leaguri! De-acum înainte există ceva care o să aibă grijă de voi pînă la adînci bătrîneți. Eu sunt acela!

— Bine, dragul meu, caută să-l liniștească băbuța, fie cum zici tu, dar caută și fii mai atent pe unde umbli, că pe aici sunt tot felul de jivine... Să nu cumva să te păcălească vreuna și să-ți facă cine știe ce răutăți, că noi vom muri de întristare!

Trebuie să vă spun că greierașul se ținuse de cuvînt de la prima literă. În fiecare dimineață dădea grăunțe cloștii și celor

zece pușori. Pe mieluțul cel alb îl alătura oilor care zburdau pe imășul din apropiere. Celor două vaci, cărora le atîrnase clopote la gît, le spusese foarte serios să nu se îndepărteze de casă, că altfel le va închide în grajd. Vacile n-avură încotro! Preferau să rumege iarbă proaspătă și grasă decît să se chinuie cu finul uscat, care nu mai avea nici un gust!

Greierașul era puțin îngrijorat din pricina celor trei cîini, care deveniseră în ultimul timp extrem de leneși. Stăteau cit e ziu-lica de lungă la umbră și căscau de le pocneau fălcile.

— Cu așa ceva nu mă împac, își zise sieși. Trebuie să-i pun puțin la treabă!...

Se socoti el ce se socoti și găsi soluția! O să aducă în preajma casei un lup! Atunci să-i vadă pe dulăi cum vor reacționa! Vor continua să caște din nou nepăsători sau, de teamă, o vor lua la sănătoasa?...

Intr-una din după-amieze, cînd soarele scăpăta după virfurile brazilor și pinilor de pe creasta muntelui, iar cei trei cîini, ca de obicei, trăgeau la aghioase sub umbra unui stejar rămuros, greierașul trase de coadă un lup fioros și adevărat și-l plantă în fața vajnicilor somnoroși. Strigă o dată „cri” și se ascunse după o frunzuliță de măcriș.

Să vezi și să nu crezi!!! Lupul începu să urle ca ars cu fierul înroșit iar cei trei se repeziră la el. Acum să nu vă închipuiți că lupul era un biet iepuraș care se sperie și de umbra lui! Nu! Era o mamă trecută prin ciur și prin dirmon! Cite oi nu prăpădise la viața lui... Oooo... nici nu le putea număra pe degete! Așa că își ciuli și mai abitar urechile și se strîmbă la ciini: își scoase limba roșie și aspră ca o răzătoare, își rinji colții lungi ca niște pumnale, din ochi scăpără scinteie, gata-gata să aprindă pădurea de ele.

Mintosul, Voinicul și Ursanul se scărpinară în parte după cea-fă, holbară ca de mama-focului ochii, se uitară cînd la ei și cînd la lup, verificară dacă nu au agățate de cozi tinichele ca să-și bată cineva joc de ei, mă rog, totul părea să fie din punctul lor de vedere bine, dar din al lupului nu. Acesta continua să se strimbe la ei, ba chiar topăia caraghios și scotea, țipete ca indienii călări porniți pe urmele fețelor-palide!

Măi, se gîndiră ei încrețindu-și frunțile, nu sîntem noi niște cățelandrii care se hîrjonesc cu pisicile, am văzut multe la viața noastră, dar asemenea năzdrăvănie n-am mai pomenit!

Trebuie să vă spun, dragi copii, că ei nu erau singurii care se mirau de giumbușlucurile lupului. Ramurile bătrînului stejar sub care se petrecea scena mai sus amintită fură ocupate în întregime de toate verușele din împrejurimi. Printre ele, croncănind și date cu smoolă, ciorile erau moarte de curiozitate să afle finalizarea tărăboiului. Prin tufisuri, prin scaleți, printre ierburile crude își făcură loc toate viețuitoarele pădurii. Priveau și ele cu mare mirare la spectacolul care avea loc și nu se mai termina!

Mintosul, Voinicul și Ursanul se scărpinară din nou după ceafă și hotărîră dimpreună ca să dezlege șarada în capitolul următor.

Eu, dragii mei, trebuie să mă supun majorității! Oricum, se vestesc semnele unui nou anotimp!

UNDE SE DEZLEAGĂ CÎTEVA DINTRE NELĂMURIRILE ANTERIOARE. UNDE ALTE CÎTEVA NELĂMURIRI CONTINUĂ SĂ APARĂ

Ehei, bine-i mai stă unui greieraș viteaz să se ascundă după o frunză de macriș!! Sigur că da, acolo e bine, chiar foarte bine, puțină umbră și răcoare îi face plăcere oricui!

Să te pui la scuteală și apoi să faci pe grozavul, nu-i mare scofală!!!

Atențiune!!! Deci despre mine se zvonește că aș tăcea ca un pește! Că sub scutul frunzei de macriș mă simt în cea mai mare siguranță! Minciuni! Sfruntate minciuni! Ca atare, o să iau măsurile corespunzătoare pentru fiecare! Să le fie învățare, de minte de acum înainte!!!

Eu, dragi copii, dispar din pagină! Nu că n-aș mai avea cerneală în stilou, că mi s-a rupt mina din creion sau că s-a scurs pasta din pix pe pantalon, ci mai degrabă că am altă treabă!

Nene, noi te credem pe cuvînt! Uite, ne-am pus frumos în pătuț cu păturica trasă pînă la gît și cu mîinile la ceafă. Sintem cumînți, ne-am spălat pe dinți și toată ziua i-am ascultat pe părinți! Chiar și pe bunici, chiar dacă nu sînt pe-aiici!!!

Foarte bine! Bravo vouă! Eu mă fac că plouă!!! Și cît ai zice pește, m-am ascuns după dește!!!

Atențiune!!! Cineva vrea să ne pună bețe în roate și să dispară de pe scară! Dintr-o mișcare o să-i șterg barele laterale ca să se prăvale la vale! Și din zbor să ne poveștească pățania din doască în doască!!!

Greieraș cuminte cu dinte de aur! Faur al naturii și spaima Mumei-Pădurii! Eu te știu din primul tril de copil...

Fără pălăvrăgeală, nene, și fără vorbe frumoase! Crezi că dacă mă chivernisești cu rime împărătești, n-o să plătești?!...

Ba, dragă, știi că nu-mi arde de șagă! Iar dacă mai rimez din cînd în cînd, nici nu-mi trece prin gînd!

Pentru mine, sacul e desagă și ca atare trebuie să te pun la treabă! Altă noimă nu e pe cărăruie!!!...

Scumpul meu amic, musai ca să-ți zic! Nu se rimează iază cu ieze!

Apă de ploaie care curge șiroaie în oaie de cimpoaie!!!

Dragi copii, atențiune! De trei ori ATENȚIUNE!!! Orice pas înapoi se execută în pas de doi! Vreau să zic, doi pași executați în cea mai mare viteză de către persoana mea onorabilă. În materie de cîntec și imăș să nu te pui la întrecere cu-n greieraș/greiere! Urgent se cere cerere de pensionare!!!

Greierașul rupse frunza de macriș sub care se adăpostise pînă atunci și începu să-și facă vînt cu ea. Pasă-mi-te, părea plictisit de toate cele și cugeta adînc la ce mai avea de făcut în continuare.

Eu, autorul rîndurilor de pînă acum, mi-am cules o frunză de palmier din imaginație și mă feream cu ea de insolație! Că, uitai să vă spui, pe fondul dialogului de mai sus, se instalase o zăpușeală așa de mare încît nici toate frunzele de macriș din lume nu te mai puteau răcori!

— Atențiune! Cri, cri, cri! se auzi glăsciorul greierașului. Vă propun să analizăm situația creată și ca atare să luăm măsurile corespunzătoare! Socot că poziția lupului față de cei trei cîini nu este colegială, iar pentru asta va trebui să dea socoteală!

— De acord! strigai eu din răcoarea palmierului în care mă instalasem cu cîteva clipe mai înainte. Să-i fie învățătură de minte!

— Așa, ura! strigară și copiii din pătăturile lor călduroase. Să se termine o dată cu Lupul cel Rău care pe deasupra își mai și bate joc de noi!!!

Greierașul cel viteaz privea foarte mulțumit în jur. Părerile în privința lupului fiind unanime, trebuia luată grabnic o hotărîre. Apropiindu-se de Mintosul care privea încă buimăcit ca-raghioslicu-ile lupului, îi strecură la ureche:

— Măi, nu vezi că potaia asta de lup își bate joc de voi?! Cine a mai văzut lup cu piele de oaie?... Ia dați-o la întors și-o să vedeți ce-o ieși!

Mintosul îi făcu un semn Ursanului iar acesta privi chiorșî spre Voinic. De comun acord hotărîră să-i dea lupului o lecție pe care nu avea s-o mai uite toată viața.

nice, n-ai asistat la deliberarea petrecută între timp! Dintre toți, numai tu ai lipsit!!! Ceea ce s-a stabilit...

— Trecînd și eu peste ironiile tale nițel nepotrivite, trebuie să-ți atrag atenția că povestea nu se va mai repeta!

— Spune!

— Vreau să fiu scurt! A fost odată o capră care avea...

— Trei iezi cucuiezi!!!

— Mă rog, cuculezi, cuculeți, cum vreți! Și plecînd ea să le-aducă drîp de sare în spinare...

— Mălăieși în călcîieși...

— Da', te rog nu mă mai întrerupe, doar spun o poveste foarte frumoasă pe care...

— ...O știi pînă și copii de la grădiniță!

— Măi, greieras, de ce te bagi mereu unde nu-ți fierbe oala?! De unde cunoști tu povestea mea, că n-am spus-o pînă acum la nimeni?...

— Păi... a scris-o mai demult cineva... și lupul care i-a păpat pe sedul cel mare și pe cel mijlociu, a pătît-o pînă la urmă rău de tot... capra a pregătît o masă cu toate bunătățile așezate pe ea și lupul s-a așezat să mănînce... și, deodată, a căzut... într-o groapă în care ardea un foc uriaș și care l-a cuprins cu flăcările sale uriașe... și de-atunci lupul... Ion Creangă a scris povestea cu mult timp în urmă și acum vii dumneata cu o asemenea rezolvare.

— Îți repet, încă o dată, un lucru pe care vreau să nu-l mai uiți: să nu-ți închipui cumva că, dacă ești un greiere năzdrăvan, albastru sau mai știi eu cum, poți să-ți permiți să mă iei pe mine la rost!!! Află că știi și fabula aceea cu vecina ta furnica, adicătelea unde tremuri de frig și nu ai strîns bucate... mă rog, toată tevatura...

— Din păcate, nici fabula asta nu-i scrisă de dumneata!!!

— Măi, ghimiezdrec! Da' nu taci deloc?! Să-ți intre în capul ăla tare: eu te pot desflința imediat!!! Uite, am în buzunarul stîng o gumă, o radieră, cum vrei să-i zici, foarte bună, mare și care șterge excelent! Dau cu ea peste tine, te radiez adică și dispari din pagina mea!!!

— Nene, mi se pare cam ȋrziu să treci la măsura asta drastică! Ai intrat de multșor în joc și nu te mai poți desprinde din încheștarea lui! O știi pînă și copiii!...

— Da, nene, săriră imediat toți copiii cuminți din pătușurile lor călduroase, chiar acum bunica ne citește cumplitul dialog dintre dumeata și greieraș! Înțelegem că ești puțin supărat, deși nu prea ai avea motive, dar până acolo să ajungi?!...

Noi am stat nemișcați și am ascultat povestea literă și cu literă, până la ultimul cuvânt! Vrem s-o continuăm! Te rugăm...

— Bineee, copii... dar o fac numai pentru voi pentru că m-ați rugat frumos, iar în ceea ce-l privește pe greiere...

— Nene, vrei să-ți fac o cerere?!...

— Domnule greiere, te rog să-ți vezi de treaba dumitale! Am atâtea pe cap, încât nu-mi arde să mă mai încurc și cu năzdrăvăniile pe care ești în stare să le faci din pas în pas!!!...

— Dragi fete și băieți, e de la sine înțeles că greierașul n-a mai catadixit să-mi răspundă. Nici nu era cazul! Cum prea bine știm cu toții, un greiere năzdrăvăn și albastru pe deasupra, nu răspunde la toate copilăriile și bazaconile! El este un tip demn și serios care rezolvă probleme cu mult mai importante!

— Ei... și-ntr-o vreme, ce credeți că s-a mai întâmplat?... Au apărut merele, perele și lubenitele! S-au copt roșiile cele mari și gustoase, ardeii grași și dolofani, caisele și piersicile. Într-un cuvânt, s-a instalat vara!!!

La căsuța noastră de pe creasta de munte, moșneagul și băbuța au foarte mult de lucru, de nu-și mai văd capul de atâtea griji: în grădina cu legume, pe cîmp unde s-a copt griul iar porumbul e mai înalt decât un stat de om, la câpițele de fin pentru hrana animalelor ce, la iarnă, vor fi parcă niște cușme uriașe uitate cîndva de zmeii hrăpăreți, care de frică au pierit de pe meleagurile acestea! Bineînțeles, speriați grozav de greierașul nostru albastru! Cine îndrăznește să se pună la luptă dreaptă cu un năzdrăvăn?! Au încercat zmeii să-l păcălească cu tot felul de tertipurii, dar nu le-a mers! Le-a luat cușmele de pe frunțile lor clăpăuge și, cînd a dat cu ele de pămînt, de s-au cutremurat munții și văile, zmeii au luat-o la goană ca niște bieți iepurași speriați!!!

Dar, așa cum vă spuneam nu cu mult în urmă, greierele, socotindu-se fiul bătrînilor, i-a ajutat din plin la toate muncile gospodăriei. De dimineață și pînă seara trebăluia cînd într-o parte, cînd într-alta, de te și mirai cît suflăt și cîtă patimă punea în cel mai firesc gest cu putință!

Dintr-o singură mișcare, Ursanul îl apucă strâns de ceafă pe lup iar Voinicul îi înșfăcă fără prea multe cuvinte coada. Mîntosul lătra și-l gonia pe lup undeva la marginea poienii.

Trebuie să vă spun, dragi copii, că aici fusese pregătită din timp o groapă mare unde ardea mocnit un pojar de foc de care ți-era mai mare dragul! Spre această vilvătăle era condus mîndrețea de lup! Sigur că încerca din cînd în cînd să scape din strînsoarea Ursanului și a Voinicului, dar rinjetul nu prea amical al Mîntosului îl readucea cu picioarele pe pămînt.

Cînd Lupul cel Rău fu adus la marginea gropii unde, acum, flăcările se întîliseră și se desfășurau ca un adevărat foc de tabără, greierașul ceru să se facă liniște și, cu tonul cel mai grav cu putință, spuse:

— Dragi viețuitoare! Scumpii mei copii! Veți asista la un spectacol grandios! Acestui lup cu pielea de oaie i se va demonstra fără putință de tăgadă că minciuna are picioare scurte și că drumul ales are un capăt infundat...

Că era infundat de-a binelea și lupului îi fu lesne de înțeles, dar măcar să fie pardosit cu intenții mai bune!...

— N-avem de gînd, continuă greierașul cel viteaz, să-i oferim lupului un concediu plăcut la munte, gratis și cu mioare pe grătare! S-o recunoaștem, la îndeletnicirea lui nici nu merita! Deci, să-ți fie clar: tu vei merge la grătar!!!

— Cuuum?! sări lupul cit colo, dar imediat fu readus la loc. Pielea aceasta frumoasă și dată de curînd la întors să-mi fie murdărită?! De-abia am ridicat-o de la curățătoria chimică din Pădurea de Sud. Așa ceva nu mi s-a întîmplat în toată viața mea de lup! Sint împotriva și, din acest moment, socotiți-mă absent!

— Ahaaa... Vrei să te sustragi legilor pădurii și naturii, mă ridicai eu consternat în picioare, să faci cerere de grațiere pe motiv de clemență?! Nu există clemență! Cum îți permiți, crea-tură duplicitară, să mă faci de ocară?! Ca autor al persoanei dumitale, pentru care nu mai am cuvinte, te radiez din gîndurile mele pentru totdeauna! Pentru mine nu mai ești!!!

Atențiune! Eu zic să ne retragem pentru deliberare, spuse greierașul făcînd privirea roată peste pădurea toată.

Cum nici de această dată nu mă pot opune majorității zdrobitoare, trebuie să pun deocamdată virgulă, reîntîlnindu-ne în povestioara următoare.

UNDE NU-I NICI O ÎNDOIALĂ ÎN FAPTUL CĂ VARA A DEVENIT STĂPÎNA ÎNTREGULUI ȚINUT. UNDE APARE ȘI UN CUC CAM HĂBĂUC

Timpul cireșelor de mai a rămas undeva în urmă. Au fost bune, au fost gustoase și ne-am înfruptat cu toții din ele! Ograda cu pomi fructiferi din jurul căsuței noastre de pe creasta de munte arată ca-n povești. Mugurii au dat de mult în floare, florile s-au retras în fruct care acum se coace încet. Aproape îi auzim mașinările interioare.

Stăm tolăniți la soare, doar e vacanța mare! Colo gîndăceii cu burțica vopsită în verde, ici un arici care nu se mai vede, iar eu întins printre flori mă uit în sus, doar la nori.

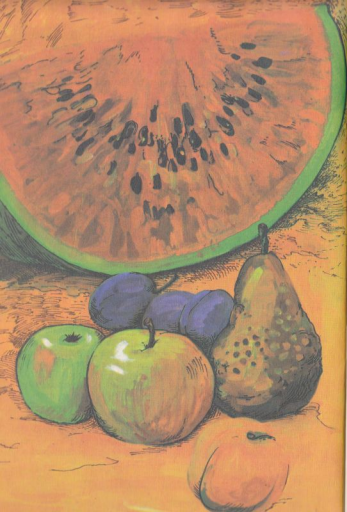
Pesemne, cum ședeam pe îndelete, am fost cam ars de ultra-violete! Deoarece pe spinare simțeam o arsură mare... Mă întorc atent, dar arsura se mută pe piept! Caut să aflu ce e și dau de... greiere!!!

Măi, năpîrstoc, de ce nu stai pe loc?! Tocmai visam că eram în concediu la munte, singur, fără gînduri, că scăpasem de toți eroii mei buni sau răi! Iar te-ai ivit pe nepusă masă!!!

— Atențiune, nene autorule sau ce mai crezi că te vizezi! Lasă iambii și dactilii! Aici ești într-o poveste adevărată!

— Am priceput, mîntosule! Vrei să-mi comunicî hotărîrea luată în privința Lupului cel Rău, cel care fără nerușinare și-a permis să-i ia în târbacă pe cei trei căței de treabă!...

— Te informez, stimată autor, că din cauza băilor de soare în care te-ai aruncat ca-n mare, precum și a viselor tale năstruș-

Între timp, Lupul cel Rău era păzit cu strășnicie la marginea gropii cuprinsă de flăcări de către Mintosul, Voinicul și Ursanul care nu-l slăbeau nici o clipă din ochi! Ehe, era un lup viclean și uns cu toate alifiile, știa el prea bine asta, și nu voiau să fie păcăliți de vreun tertip pus la cale pe nepusă masă!!!

Dragii mei, lupușorul a încercat vigilența vajnicilor dulăi... Ba că trebuie să se ducă la piață și să cumpere niscaiva legume, ba să procure lapte proaspăt de la stîna din colțul de vest al pădurii, ba că a auzit că au sosit jucării foarte frumoase la librărie și ar dori să le cumpere bieților săi lupușori niște oițe de pluș, ba că trebuie să fugă la chioșcul cu ziare unde prietena sa vulpița i-a reținut revista „Luminița” de pe luna în curs, ba că vrea să dea o goană pînă la „Orășelul copiilor” din pădurea apropiată ca să-și cumpere o înghețată, ba că i-e sete și ar bea o bere rece,

ba că i-e foame și ar minca un tort de ciocolată, ba că este obosit, ba că-i este somn, ba că vrea să viseze, ba că s-a săturat să tot fie păzit de trei papă-lapte!!!...

Măi, se uită mirat unu la altu, ăstui i s-a urcat la cap!!! Mintosului, Voinicului și Ursanului nu le venea să-și creadă urechilor!

— Cum, mă, fiară nelegiuită!!! lătră o dată scurt Voinicul. După ce că-ți creăm toate condițiile necesare unei vilegiaturi la munte, o gură de sănătate, deci, fără cheltuieli personale încît ți-ai economisit banii la CEC, îți permiți să ne insuți, pe noi, cei mai grozavi cîini de pe suprafața pămîntului?!...

Dacă nu intervenea în acel moment greierașul cel viteaz, cine știe ce se mai întîmpla cu bietul lupoșor?!...

— Atențiune, băleți!!! N-are nici un rost să vă faceți înimă-rea din pricina acestui bandit de lup care-și schimbă părul, dar năravul ba! Țin să vă aduc la cunoștință: cererea lui de iertare a fost respinsă!

— Bravo, bravo, bravo!!! aplaudară bucuroase toate viețuitoarele pădurii precum și copiii cuminți din pătăturile lor călduroase.

— Aflați că s-a modificat și pedeapsa pe care urmează s-o primească. Am hotărît, cu toții, să-i dăm o învățătură de minte pe care lupoșorul nostru n-o s-o uite cît va trăi!!!

— Care-i pedeapsa, care-i pedeapsa? strigară cu toții, curioși din cale afară.

— Cu-cu, cu-cu, cu-cu!, se auzi de undeva binecunoscutul refren al unuia dintre cei mai serioși vestitori ai primăverii, de care ținea seama și ultima plantă de pe pămînt, ba chiar natura întreagă!

— Dragii mei copii, de unde a mai apărut și ăsta ca să ne întorcă anotimpurile pe dos?! Nu ne erau de ajuns un lup șugubă, un greier albastru, trei cîini care vorbesc?... S-a ivit și un cuc hăbăuc care vrea să ne gonească din vara pe care abia am așteptat-o să sosească pe melegurile noastre!!!

— Cu-cu, cu-cu, cu-cu! glăsuî încă o dată pe limba lui pasărea singuratică.

— Dragii mei, spuse oia bătrînă prezentă la fața locului, poate vrea să ne comunice ceva foarte important, de forță majoră! Să-i îngăduim să se pronunțe, eu sînt de părerea asta!

— De acord, de acord! Hai, arată-te, cuce hăbăuce, și spune-ne ce ai pe limbă! zise grăbit greierașul. N-avem vreme de pierdut! Aici s-a întrunit consiliul pădurii care urmează să pedepsească o atitudine lupească față de noimele naturii!

Se auzi brusc un filfiit grozav de aripi uriașe și-n poiana înverzită ateriză un ditamai cuc! Era cît un aeroplan!

Greierașul cel viteaz se bîlîi înspre el umflindu-și pieptul ca un campion de haltere.

— Dragă cucule, indiferent de părerea ta, trebuie să te înformez că pedeapsa în privința faptelor săvîrșite de lup s-a luat de către consiliul pădurii și ea nu mai poate fi modificată!

Scumpii mei copii, ca să nu vă mai țin atîta timp cu urechile ciulite, iată ce s-a hotărît în ceea ce-l privește pe lup: ca să nu mai repetăm situația ca în povestea cunoscută atît de bine de către voi — „Capra cu trei iezi” — lupul nostru va fi legat de un copac uscat din mijlocul poienii. Acolo, în rîsul tuturor animalelor pădurii, să sufere de foame și de sete în luna lui cuptor! Să vedem, atunci, dacă o să-i mai ardă de glume și de șotii pe seama Mintosului, Voinicului și a Ursanului?!

Săltîndu-și trenul de aterizare, cucul devie de pe pista aerodromului și se îndreaptă, cu cele mai bune intenții, înspre greierașul cel viteaz. Acesta, speriat să nu fie cumva călcat de picioarele păsăroiului, îi trimbiță cu putere:

— Stimate cuc, lasă-mă să-mi trag o păturică la răcoarea fofnitoare a bătrînului stejar râmuros din poiană! Copiii să mai respire și ei ușurați pînă la capitolul următor, unde, de bună seamă, povestea va continua!

INTENȚIILE CUCULUI SÎNT DINTRE CELE MAI BINEVOITOARE FAȚĂ DE ÎNTEAGA SUFLARE A PĂDURII. UNDE GREIERELE SE DĂ PESTE CAP ȘI SĂVÎRȘEȘTE O SEAMĂ DE NĂZBÎTII

Știm cu toții, dragi copii, că de vară se bucură și cea mai novată fiară! Vreau să spun, cu-n tril, de la pui de crocodil pîn' la gîza cea mai mică, de îi zicem că-i furnică!...

Așadar, recunosc că profit și eu din plin farmecul verii, la munte... Mai fac o pauză necesară reîncărcării bateriilor, cum se spune, pentru a le folosi mai tîrziu la întreaga capacitate! E bine acolo, pe crestele cărunte! Vedeți, nu trebuie să mai scriu despre greieraș, despre Lupul cel Rău (ce s-o fi mai întîmplat cu el?), despre balaurul cu patrușpezece capete, despre cei trei cîini, despre cuc, veverițe și celelalte animale deosebit de interesante!

Stau și eu cu fața la soare, ca oricare! Asta se numește să fii în concediu... de creație, care-va-să-zică!

Vreau să spun adică de-s bronzat pe burtică, eu m-așemăn cu-o furnică!... De ce închideți ochii și vă tăvăliți pe jos de ris?... Mă și vedeți deja în chip de furnică cu stiloul în mină trebăluind de dimineața și pînă seara ca să vă scriu povestea aceasta?!

Ehei, nu-i chiar așa cum vă închipuiți voi! Eu voiam să vă fac să înțelegeți următorul lucru: se cunoaște din vechime că furnica este etalonul muncii organizate, deci orice asemănare cu ea trebuie să ne bucure și să ne facă să muncim mai mult și mai bine!

În aceeași ordine de idei, vă sfătuiesc să procedați așa: chiar cînd stați, să vă gîndiți la un lucru, oricare! Cît de mic sau la distanță, n-are nici o importanță!

Uite, e bine și cald, adie, cînd și cînd, un vînticel răcoros ca o aripă de fluture în zbor, stau întins la soare, nemîșcat, cineva ar crede că poate chiar dorm, dar nici pomeneală de așa ceva!

Ce credeți că face autorul, eu adică, sau nenea cum îmi mai spuneți voi cînd vorbim despre povestea de față... Stă așa și macină timpul în zadar?... Ce face, ia spuneți voi repede! Credeți că se gîndește ce să vă povestească mai departe?

Ei, vedeți? N-a fost greu de loc să intrați în joc! Chiar așa! Mai încerc eu să mă fac că plouă, să-mi ridic privirea deasupra capetelor voastre uitîndu-mă undeva în depărtare, ca și cum nimic nu s-ar întîmpla. Dar ce se aude? Din nou: Cri, cri, cri!!!

Măi să fie, de unde a mai apărut și asta, că și uitasem de el?

Atențiune! De trei ori, ATENȚIUNE!!! Bine, nene, ții copiii de vorbă, le spui vrute și nevrute, autor serios te numești dumeata?! Cum crezi că vei reuși să scrii literatură pentru copii, dacă le îndrugi fel de fel de basme de pe timpul lui Pazvante?... —

De pe vremea lui Pazvante zici? Să ne întorcem puțin în urmă, da, însă numai, pînă la capitolul anterior. În finalul lui, ne aducem aminte cu toții, tocmai aterizase pe imășul unde avea loc judecata Lupului cel Rău păsăroiu de cuc! Da, da, i-am zis așa deoarece nu era un cuc obișnuit! Chiar greierașului îi fusese puțin frică de el, cînd l-a văzut atît de mare. Era cît un aeroplan, un avion adică! Cînd aterizase, cu filfiitul aripilor sale urlașe a măturat toate vererile care asistau la fața locului. Noroc că acestea înțeleseseră imediat că nu era vorba de nici un fel de catastrofă naturală, ci doar de apariția unui cuc, mă rog nu chiar obișnuit, dar tot cuc! Altfel ar fi luat-o a goană speriate și eram obligat să le caut eu însumi prin toată pădurea, pînă la capătul povestirii!!! Or, așa ceva nu mi se pare chiar atît de interesant!

Greierașul cel viteaz săltîndu-se de pe păturica sa unde stătuse așezat la umbră încă din capitolul trecut, hotărît să adopte o atitudine diplomatică, și cu tonul cel mai blind cu putință, i se adresă astfel cucului:

— Stimate cuc! Amice! Pasăre cu glas frumos! Cunosc bine, atît eu cît și toți prietenii mei din pădure, că dumeata ești unul dintre reprezentanții de frunte ai cîntecului de primăvară! Rezonanța glasului său străpunge toate opreliștile din cale! Nimic nu i se poate împotrivi! Pînă departe se aude vestea instalării primăverii, chiar și cel mai îndepărtat colțor de pămînt se emoționează și vibrează la auzul dulcii tale voci! Bătrîna iarnă, cu turloaie de gheață în loc de picioare și cu turturi urlașe atîrnîndu-i de sprincene, cînd îți aude glasul, o ia la goană de-i sfîrșie călcîiele și, pînă n-ajunge la Polul Nord în cea mai mare viteză, nu se simte

deloc în siguranță! De aceea, sîntem deosebit de onorați de prezența dumitale în mijlocul nostru și-ți spunem cu dragă inimă **BINE AI VENIT!**

Cum să vă spun, dragi copii?... Cucul nu se așteptase la o astfel de primire! Știa, bineînțeles, că își face datoria pînă la capăt. Atît și nimic mai mult!

Simțindu-se deosebit de onorat de cuvintele greierașului albastru, nu-și umflă penele pestrițe, ci, modest, ca un cuc obișnuit ce se găsea, țiripi binevoitor:

— Dragi locuitori ai pădurii! Vă mulțumesc! Sper să nu vă înșel așteptările! Și în anii următori voi vesti cu aceeași conștiinciozitate venirea primăverii, voi aduce bucurii nenumărate în sînul pădurii! După cum vedeți, eu sînt doar un cuc, unul dintre cucii obișnuți și cinstiți ai pădurilor. N-am nici stea în frunte, nici pinteni la picioare! Glasul e averea mea cea mai de preț și nu voi precupeți nici un efort pentru ca să mi-l îmbunătățesc mereu, astfel încît el să pătrundă și-n vizuina cîrței! Să se bucure toate animalele! În legătură cu hotărîrea luată în privința Lupului cel Rău, a pedepsei aplicate, sînt întru totul de acord! Aș avea o singură dorință: să mă lăsați puțin în preajma lui. Vreau să-i spun ceva...

— Bine, iubite cuc, fu de acord imediat greierașul, apropiete și comunică-i tot ce-ți stă pe limbă!

Săltîndu-se ușor pe cataligele-i uriașe, cucul se apropie de lup și-i spuse următoarele:

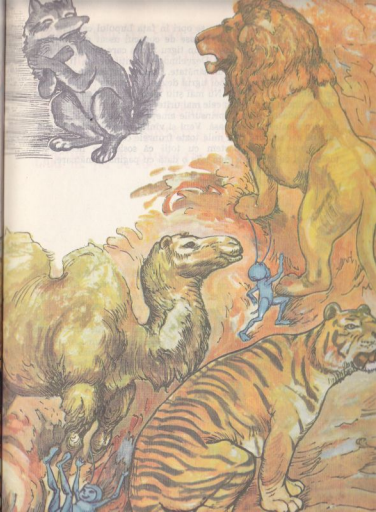
— Măi, javră nenorocită, că altfel nu meriți să ți se spună! Ce lupușor, ce lupuleț?! Nici cînd erai mititel și de-o șchioapă iar lupoica bătrînă te învăța cele mai grozave rele din lume, n-ar fi trebuit să fi iertat! Dar niciodată nu-i prea tîrziu! Ți-ai primit pedeapsa cuvenită și așteptată de toate animalele pădurii!

Lupul cel Rău începu să plîngă cu sughituri, cerîndu-și iertare că altădată n-o să mai facă nici cel mai mic rău.

— Ia nu te mai smiorcăi, creatură prefăcută ce ești! tună glasul supărat al cucului. De cîte ori ai vrut să induci în eroare vreo oiță, căprioară sau alt animal plăpînd, ți-ai schimbat părul! Ți-ai pus o blană nevinovată de animal cumsecade și, cu glas mînos, le-ai promis toate bunătățile de pe pămînt!!! Dar năravul era definitiv înrădăcinat în dinții și-n ochii tăi înșelători! Cînd zăreau o căprioară pe cărare dîndu-ți „bună ziua” cu prietenie și gînduri neascunse, imediat ți se scurgeau balele, rinjeai ca o

fiară iar ochii ți se înroșeau de răutate și nimicnicie! Astfel te trădai a nu știu cîta oară și vestea minciunilor tale sfruntate ajungea pînă departe! Degeaba te smiorcăi și faci temenele! Acum nu te mai crede nimeni! Nici o poveste nu se mai repetă! Niciodată! S-o știi și tu pentru totdeauna! Eu... voi rămîne un timp prin preajmă... Nu prea mult, deoarece presimt că vine toamna. Din cînd în cînd te voi bate așa amical în scăfirle, ca să nu uiți ce ți-am spus! Apoi te voi ferici puțin cu cîntecul meu. Îl voi interpreta atît de precis, încît vei ajunge să-l memorezi. Și te vei crede cuc! Cu-cu!!!

Toate animalele bătură zgomotos din lăbuțe, aplaudînd cu mare bucurie spusele cucului. Greierașul albastru sări pe o scenă improvizată la repezeală în fața veruștelor și a celorlalți prieteni ai pădurii. Se dădu de trei ori peste cap și se transformă în Balaurul cu patru sprezece capete. Toți se speriară grozav și vrură s-o ia la goană. Dar, imediat, apărură în loc o cămilă cu două cocoșe și toți aplaudară fericiți.

Pășind tacticos și agale, se opri în fața Lupului cel Rău care era bine legat cu otgoane groase de copacul uscat din mijlocul poienii. Acolo, cămila deveni un tigrul furios care aproape îl făcu pe lup să leșine de frică! Dezvelindu-și dinții uriași, îi puse o labă pe cap și-l întrebă de sănătate. Lupului îi pierise glăsciorul și nu știa ce să spună. Apoi tigrul deveni un leu cu coamă uriașă. De spaimă, lupul leșină. Nu mai știu nimic și se cufundă într-un somn adânc și cu vise din cele mai urite.

De undeva, din necuprinsurile amețitoare ale cerului înalt se porni o ploaie rece și deasă. Veni și vîntul care cu mîna-i nevăzută de aer scutură fără milă toate frunzele copacilor.

Trebuie să recunoaștem cu toții că sosise pe neașteptate toamna și ce va urma vom afla o dată cu pagina următoare.

UNDE SE VĂDEȘTE, FĂRĂ PUTINȚĂ DE TĂGADĂ,
CĂ TOAMNA CUCEREȘTE CU REPEZICIUNE
MELEAGURI APARTINÎND ALTĂDATĂ VERII.
UNDE VREMEA E MAI ASPRĂ, BA CHIAR ȘI IARNA
SE GRĂBEȘTE SĂ SOSEASCĂ. ALTE ÎNTÎMPLĂRI
CARE NE ȚIN CU RĂSUFLAREA TĂIATĂ

Ați văzut ce repede am pătruns în cel de-al treilea anotimp al anului! A trecut primăvara, a trecut vara iar acum e toamnă! Mă rog, o toamnă care a început cam năbădăios cu ploaie rece și deasă și cu vîntul care a spulberat toate frunzele falnicilor arbori de odinioară! De-abia apucaseră să îngălbenească, că a și sosit nemilosul vînt care le-a aruncat la pămînt!

Nimeni nu poate să i se împotrivească! Nici chiar eu care vă scriu povestea aceasta asistat de secretarul meu particular, moțanul Max! Stă tolănit pe canapea și se preface că doarme. Dar nu mă păcălește el pe mine! Își ciulește din cînd în cînd urechile, ceea ce mă îndreptățește să cred că mă urmărește cu cea mai mare atenție!

Să vă povestesc ce pocinog mi-a tras!... Acum e lîngă mine și toarce liniștit, dar, pînă mai ieri, a dispărut vreo trei săptămîni! M-am luat cu mîinile de cap și mi-am închipuit tot felul de întîmplări, una mai tristă ca alta. Ba că a biruit cu greu un ris din pădurea din apropiere, iar după lupta asta grozavă e tare ră-

nit și nu mai poate să ajungă acasă. Ba că l-a întâlnit pe Lupul cel Rău și că javra aceasta nenorocită cine știe cum l-o fi păcălit, iar până la urmă l-a păpat! Uf, ce uituc mai sunt! Dar lupșorul nostru stă foarte bine legat cu otgoane groase de copacul din mijlocul poienii! Ei, apoi mi-am închipuit că s-a luat la trîntă dreptă cu Moș Martin cel Bun și acesta l-a cam căleat puțin oasele și se reface cine știe pe unde! Ba că l-a enervat puțin pe leul mustăcios, iar leolica l-a scuturat nițel mai serios, iar din savana africană să ajungi pînă aici, e cale destul de lungă! Ehe!, dar cite nu mi-am închipuit în legătură cu motanul meu Max! Dar, într-o zi, trecînd întîmplător prin preajma magaziei unui vecin de-al meu, am auzit un mieunat care mi se părea extrem de cunoscut! Strig încet: Max, Max, băiatule, tu ești?! „Miau, eu sunt, m-au închis aici să le prind șobolanii! Te rog, scoate-mă repede, că altfel îi pap pe toți!”. Am apăsat pe clanță și am împins ușor ușa care scîrția îngrozitor. Deodată Max a țîșnit cu repeziciune și mi-a sărit în brațe! Hai, băiatule, hai, c-avem șoricelii noștri! Și care sînt cu mult mai gustoși decît ai vecinului cumsecade! „Miau, miau, abia aștept să le vin de hac!”.

Așadar, chiar secretarului meu, motanul Max, nu-i prea cade la îndemînă să se aventureze prin ploaia de afară! Dar, mă rog frumos, chiar ce să caute afară?! Nu e bine aici la căldurică, to-lînit pe canapea și să tragă la aghioane?! Iar, arar, să mai tragă cu urechea la ce se mai întîmplă în povestea noastră? Nu-i așa, băiatule? „Miau, povestea devine tot mai palpitantă, pe măsură ce te apropii de sfîrșit!”. Are dreptate domnul Max, nu degeaba mi l-am ales secretar!

Dar, cum vă spuneam nu cu mult mai înainte, nimeni nu se poate împotrivi toamnei. Chiar nimeni? Nici greierașul nostru cel viteaz? Nici el să nu poată face ceva care să mai îmbîlînească puțin vremea haină de afară?!

— Nene! Cri, cri, cri! mi se strecură în urechi cunoscutul refren al eroului povestirii de față. Eu sînt, într-adevăr, celebrul greieraș albastru și năzdrăvan al poezărilor întîmplări închipuite de imaginația ta. Am și eu limitele mele! Chiar Făt-Frumos a mai avut de furcă cu zmeii cei răi și i-a bîrbit pînă la urmă, dar după cite peripecii, una mai grea decît alta! Ca să-ți aduc mărul sau lîna de aur, m-aș prinde acum pe loc! Dar să reîntorc anotimpurile în matca lor, așa ceva n-aș face pentru nimic în lume! Toate cite sunt pe pămînt au o curgere a lor, firească așemeni

unui riu năvalnic ce curge mereu la vale! Toate acestea s-au înfiripat cu temeinicie de la începutul începuturilor și nimeni nu-i îndreptățit să rupă firul acesta nevăzut care ne leagă de natură, dar care tocmai din pricina asta e atât de puternic încât toți zmeii din lume să se unească și n-ar răzbi nici să-l clinească!

— Măi, picuile, dar tu vorbești ca un înțelept! De unde știi adevărurile acestea simple și mari care se dobîndesc numai după o viață întreagă trăită curat și cinstit?...

— Păiii... nu-i chiar atât de complicat! Atunci cînd ești strîns legat de pămîntul tău pe care-l cunoști bine și trăiești în adevărul lui nemăsurat, totul e foarte simplu și clar! Aici sînt pădurile tale, dealurile tale, riurile tale, neclintite și la locul lor de veacuri, așa că și rostul tău e tot în preajma acestor minuni!

— Bine, prichindelule, m-ai lămurit pe de-a-ntregul! Dar ce mai faci părinții tăi, moșneagul și baba?

— Acum au tare mult de lucru! Se culeg și se pun la păstrare toate roadele pămîntului, deoarece curînd va trece toamna și va veni iarna, iar dacă n-ai cămara plină e cam greu... Iar vecinii...

— Aha, chestia cu furnica...

— Spune-o pe șleau, nene, cu greierele și furnica!!!...

— Aaaa... fabula aceea de care aproape am și uitat...

— Crezi c-ai uitat! Dar eu am învățat lucruri nemaipomenite doar dintr-o singură întîmplare, pe care nu vreau s-o mai repet!!!

Acolo se pomenea de un greier leneș și indisciplinat, de un pierde-vară, care tot timpul cînta și altă treabă nu făcea! Era un terchea-berchea! Un scîrța-scîrța-n melodie fără nici o merserie!

— Acum se numără bobocii, nene! Și chiar dacă sunt un greier năzdrăvan și care face tot felul de pozne, una mai dragă-lasă decît cealaltă, vreau să contribuî cît mă țin puterile la ajutorarea bătrînilor mei părinți. De altfel, pînă acum am dus la capăt o mulțime de treburile. Am cules strugurii de lingă căsuță și a ieșit un must grozav! Iar din prune, ce să mai zic?! Am tras o țuiculiță grozavă, din care o să-ți dau și dumitale să tragi o dușcă la iarnă, cînd ți-o fi frig! Și-am mai făcut dulceață de piersici și de caise! O minunăție!...

— Măi greierașule, dar tu ești o comoară la casa omului!

Păi, dragi copii, trebuie să recunoaștem că greierașul nostru a devenit un exemplu pozitiv de comportare și atitudine față de muncă! Cine a mai pomenit un greier care să muncească cot la cot cu oamenii, ba uneori să-i mai și depășească în hărnicie?!

Cu cele de mai sus este foarte de acord și motanul Max! O fi simțit dumnealui ceva... Il văd că se ridică alene de pe canapea, își arcuiește spinarea, apoi se întinde cît e de lung! Își linge lăbuțele și țuști la ușă!

— Miau, miau, miau! Mi se pare că e ceva de lucru prin cămara dumitale, stăpîne! Mă lași să dau o raită pe-acolo, să văd cum stau problemele?!...

— Bine, amice! Întinde-o, îi zic cu blîndețe și-i deschid ușa. Dar oare, ce-o mai face Lupul cel Rău care este legat de copacul uscat din mijlocul poienii?... Ia să ne îndreptăm încetîșor înspre acolo...

Așa, copii... Cu mare atenție, nu cumva să rupă otgoanele și să se repeadă asupra noastră! Așa, așa... Piș-piș, piș-piș... Mai avem puțin și vom fi foarte aproape. Mai puțin... Încet, încet...

— Hei, dar ce se întîmplă aici? Cred că nu mă înșală privirea! Ceea ce văd eu vedeți și voi, copii?... Chiar așa?... Parcă nu-mi vine a crede!...

— Da, nene, așa este! Ceea ce vezi dumneata, vedem și noi! N-am mai pomenit așa ceva în nici o poveste pe care am citit-o pînă acum!

Dar să vedem și noi ce se petrece...

Lupul cel Rău bine legat și înhamat, trăgea brazde, adinci cu un plug în pământul gras și roditor!!! Din când în când mai primea câte-o lovitură de bici pe spinare, ca să aibă spor la tras. Mă rog! Și cine-l lovea metodic și fără cruțare? Cine credeți?

Păi, dacă vedem bine și totul e foarte adevărat, îl conducea cu cea mai mare precizie chiar cucul nostru uriaș!

— Ei, da! Arăturile de toamnă se execută adinc, zise cucul pocnind din bici pe lingă urechile lupului, cam pleoștite, ce-i drept! Bobul de grâu trebuie să stea la scuteală la iarnă, așa că trage brazda mai cu nădejde, lupoșurile!!!

Lupul cel Rău se proțăpi tare în pământ și apoi urni plugul care lăsa urme adinci și sănătoase în lutul negru și umed.

— Așa, lupulețule! Așa, lupoșurile! Trage tare, trage tare ca să-ți treacă de mioare și de alte feluri de mâncare!!!

Bănuți, nu?, că îndemnurile erau comunicate cu strașnică hotărâre lupului de către cuc, iar acestea erau executate fără crâcnire.

Nu vi se pare, copii, că e cam rece pe-afară și-ar fi cazul să vă culcați în pătuțurile voastre călduroase?....

— Cri, cri, cri, da, copii! Și ne vom întâlni în capitolul care urmează.

UNDE NU MAI E NICI O ÎNDOIALĂ
CĂ IARNA A VENIT ȘI A CUPRINS ÎNTREAGA NATURĂ.
AICI SE ADEVEREȘTE CĂ NE APROPIEM
DE SFÎRȘITUL POVEȘTII NOASTRE ȘI GREIERAȘUL
MAI FACE O SERIE DE DEMONSTRAȚII
CARE DOVEDESC CĂ ESTE EROUL PRINCIPAL
AL ÎNȚIMPLĂRILOR

Înspre munți parcă s-a adunat toată ceața pământului și doar flacăra verde a brazilor străpunge covorul imens de vată. Peste poiană fulguie ușor și fumul ce iese din coșul căsuței de pe creasta muntelui îmblinzește și mai mult peisajul.

În ogradă, Mintosul, Ursanul și Voinicul se hîrjonesc prin omătul moale. Pe ramurile bătrînului stejar fulgeră, ici și colo, cozile stufoase ale veverițelor care se fugăresc fără istov. S-a lăsat amurgul și o lună mare și rotundă ca o tavă fermecată de argint poleiește cu ger toată natura.

În tinda căsuței stau stivuiți ordonat buștenii numai buni de pus pe foc. Taman cînd mă gîndeam că lemnele sînt suficiente pentru o iarnă cît o fi ea de lungă, observ cum, încet, se deschide ușa. Iese greierașul și ia un buștean. Mă vede că-l privesc cu atenție.

— Hai, nene, înăuntru, de ce stai afară?

— Bine, prietene, te urmez cu cea mai mare plăcere! Inchid ușa și dau „bună seara“ la toată lumea.

— Bine-ai venit, omule! zise moșneagul. Dar pe unde ai mai umblat, că ne era tare dor de dumneata?!

— Chiar așa exclamă băbuța care trebăluia pe lângă o cra-
tiță de pe plită încinsă a sobei.

— Păi, cum să vă zic?! Am călătorit pe ici pe colo... cu ser-
viciul, cu treaba, știți cum este...

— Ei și dumneata! Cu toate astea puteai să mai treci pe la
noi, să ne întrebi de sănătate, că ne bucură orice vorbă de om
bun!

— Dovada că nu v-am uitat e că sunt acum în căsuța voas-
tră și mă bucur tare mult de revedere!

— Mulțumim, omule! și moșneagul îmi arată un scaun pe care să mă așez.

— Imediat o să vă pregătesc o bunătațe de omletă cum îi ziceți voi pe la oraș. Cu mămăliguță fierbinte merge minunat! mă atenționează băbuța privindu-mă cu bunătațe.

— Iar înainte cred că se potrivește un păhăruș de țuică fiartă, din aceea pregătită de mine! glăsuiește năzdrăvanul de greieraș.

— Sigur, fiule! fu de acord moșneagul.

— Atita dulceață au avut prunele din anul acesta, încât nici n-am mai pus zahăr cînd am făcut magiun!, se bucură băbuța.

— În odăița bătrînilor era cald și bine. Aș fi stat acolo toată iarna, dacă n-aș fi avut și eu problemele mele personale! În primul rînd trebuie să termin povestea aceasta, nu copii? Iar apoi vom mai vedea noi...

— Din cîte pricepem, te cam apropii de sfîrșit, nene!

— Cam așa... Parcă-mi pare rău să mă despart de eroii din poveste... Buni sau răi, sunt eroii noștri! Chiar și soarta Lupului cel Rău îmi pare că mă înduioșează acum... Iar despre greieraș, ce să mai zic?! Mi se rupe inima!

— Cri, cri, cri!!! răsună în odăiță clinchetul vocii greierașului. Ce te sînorcăi, nene, că n-au intrat zilele în sac! Mai sînt și eu pe-acți! Un greier năzdrăvan rămîne totdeauna un greier năzdrăvan! Pînă la sfîrșitul poveștii și chiar dincolo de ea! Așa că, te rog, fii tare și ține-ți lacrimile! Că doar n-o să plîngi ca un copilăș care și-a zdrelit genunchii!

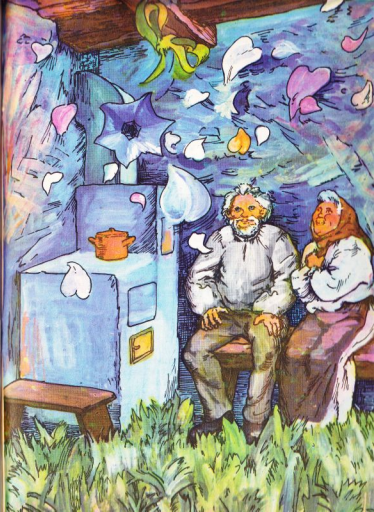
— Dragi copii, greierașul nostru albastru are perfectă dreptate! Dacă nu era el, cine mai știe cum s-ar fi terminat povestea asta! Ar fi învins Lupul cel Rău și ne păpa pe toți.

— Nene, uiți un lucru esențial pe care chiar dumneata l-ai spus undeva într-un capitol al poveștii de față. Niciodată nu înving cei răi! Ei sunt biruțiți pînă la urmă de cei buni! E o regulă de care țin seama toate basmele, dar mai ales autorii lor!

— Ei, am încercat și eu marea cu sarea! V-am supus la o probă de perspicacitate!

— Atențione!!! Cri, cri, cri! Atențione!!! Pentru ultima oară se produce în fața domniilor-voastre greierașul albastru! Atențione!!!

Priveam cu toții nedumeriți împrejur, dar greierele, nicăieri! Cum? Doar i-am auzit vocea? Pe unde s-o fi mai ascuns?

Deodată se auzi un tril de privighetori și toată odăița bătriniilor fu cuprinsă de mireasmă proaspătă de iarbă verde! Prin aer pluteau fel de fel de petale de flori, una mai frumoasă decît cealaltă! De undeva se auzea murmur de ape proaspete de munte, a căror răcoare ne mîngîia obrazii. Pereții odăiței deveniră albaștri și parcă aerul vibra de sunete melodioase. Sub picioarele noastre se așternu un covor moale de iarbă mătăsoasă din care răsăreau unul după altul trandafiri albaștri!

— Cri, cri, cri!!!, se auzi din nou refrenul binecunoscut.

Dar greierele, nicăieri! Poate în capitolul următor care e și ultimul, din cîte știm!

**UNDE NE LĂMURIM PE DATĂ CĂ ESTE ULTIMUL
CAPITOL AL POVEȘTII. UNDE SE TERMINĂ
ȘI MISTERUL DISPARIȚIEI GREIERAȘULUI ALBASTRU.
EL APARE, TOTUȘI, CA SĂ NU FIM SINGURI**

Acum e liniște mare. Doar, cînd și cînd, cite-un bondar mustăcios aterizează pe o petală îmbobocită. Ici-colo fire de iarbă plînde își arată capetele înfrigurate. Pe crestele munților pete albe de zăpadă se încăpățînează să pîlplie stins.

— Cri, cri, cri!!!. Țîșni proaspăt glasul greierașului albastru. Firele de iarbă se ridicară mai mult din pămînt, iar voioșii ghiocei îndrăzniră să-și arate petalele imaculate. Cerul deveni mai înalt și parcă mai albastru. Harnicile albine cărau în spinare desagii cu miere, iar furnicile nu mai conteneau din vinzoleala lor aparent dezordonată.

— Cri, cri, cri!!!, se auzi din nou victorios semnalul eroului nostru. Iată-mă-s! Întreg și nevătămat! Am lipsit puțin, e adevărat, dar nu trebuia să vă faceți griji din pricina mea, dragi părinți și voi toți. ceilalți! Am colindat nițel prin natură, ce atîta tevatură?! Se lenevise nepermis de mult, întocmai ca dulăii noștri! Trebuia s-o trezesc la viață! Astfel cel bun și curat iese totdeauna învingător!

Dragii mei, misterul s-a spulberat! Greierașul albastru a lipsit cîteva clipe ca să ne aducă iarăși primăvara, adevărul și prospețimea faptelor împlinite! Lucrurile simple de care ne bucurăm mereu. Și de care avem pururi nevoie.

Eu l-am sărutat pe frunte și l-am întrebat ce are de gînd să facă mai departe.

Greierașul albastru și-a pus fracul și papionul, a luat bastonul de chihlimbar și, făcînd cîteva tumble cu el prin aer, a exclamat convins:

— Păiii... voi fi pe-aici... prin preajmă... căci totdeauna va fi nevoie de cîntec, voie bună și adevăr. Altfel nici florile n-ar mai răsări!

— Păiii, dragi copii, căm asta-ar fi! Adevărul iese la iveală pînă la urmă, simplu ca un fir de iarbă! Și, cu acestea...

— Nene!!! strigară toți copiii din pătăturile lor călduroase și cu păturica trasă pînă la gît. Noi am fost cumînți, și am ascultat de părinți! Ba, pe deasupra, am ascultat toată povestea! Dar nu ne-am lămurit... Lupul cel Rău a dispărut din poveste?... Dar cucul acela uriaș ca un aeroplan?... Ce s-o fi întîmplat cu ei?...

Dragii mei, povestea e simplă! Lupul cel Rău n-o să mai spe-rie niciodată pe nimeni! Nici pe Scufița Roșie și nici pe voi!!! L-am înhămat la plug, doar a sosit vremea muncilor de primăvară! Și cucul?... El ce să facă, săracul?... Îi mai arde cîte un bici pe spinare ca să are brazdă adîncă și să aibă spor la muncă!!!

Astfel am pus punct poznașelor întîmplări cu un greieraș albastru. Motanul Max, secretarul meu particular, mă roagă să-l las să mai tragă o raită prin magazie, deoarece mai are cîteva probleme de rezolvat.

Am fost de acord fără crîcnire! Fiecare dintre noi trebuie să-și ducă la îndeplinire orice treabă începută. Dintr-o sută! Eu mă și gîndesc ce să vă mai povestesc în cartea următoare... Oareca-re... Un greieraș albastru..., ca un astru!!!...

CUPRINS

Despre o primăvară nemaipomenită. Despre așteptare, la marginea satului de munte. Cum picătura de ploaie face să vibreze firul de iarbă	5
Unde aflăm destul de multe despre ivirea pe lume a unui greieraș albastru și că întimplarea aceasta nu este cel mai mare pocinog adus naturii	9
Unde se continuă seria năzbîtiilor de tot felul ale greierașului albastru	14
Nici o poveste nu seamănă una cu cealaltă. Ca să te fărmece, crede cu putere în cea pe care n-ai citit-o	16

Primăvara sosește și pe coclaurile cele mai îndepărtate. Unde se vede cum greierașul intră în viață ca un nou-născut, precum și alte minunate întîmplări cu felurite animale	21
Primăvara iese victorioasă și cucerește întreg ținutul. Greierașul se instalează în căsuța bătrînilor și se socotește fiul lor de drept. Unde alte peripeții se aud	29
Povestea continuă în ritmul de pină acum. Se mai petrec și alte năzbîtii. Se vestesc semnele unui nou anotimp	31
Unde se dezleagă cîteva dintre nelămuririle anterioare. Unde alte cîteva nelămuriri continuă să apară	38
Unde nu-i nici o îndoială în faptul că vara a devenit stăpîna întregului ținut. Unde apare și un cuc cam hăbăuc	43
Intențiile cucului sînt dintre cele mai binevoitoare față de întreaga suflare a pădurii. Unde greierele se dă peste cap și săvîrșește o seamă de năzbîtii	53
Unde se vedește fără putință de tăgadă că toamna cucerește cu repeziciune meleaguri aparținînd altădată verii. Unde vremea e mai aspră, ba chiar și iarna se grăbește să sosească. Alte întîmplări care ne țin cu răsufierea tăiată	61

2100

Unde nu mai e nici o îndoială că iarna a venit și a cuprins
întreaga natură. Aici se adevărește că ne apropiem de
sfârșitul poveștii noastre și greierașul mai face o serie
de demonstrații care dovedesc că este eroul principal al
întîmplărilor 67

Unde ne lămurim pe dată că este ultimul capitol al poveștii.
Unde se termină și misterul dispariției greierașului al-
bastru. El apare, totuși, ca să nu fim singuri 73

Lei 11,50

EDITURA FACLA